

Milý Kratochvíl

Zuzanka

a Modrý

Pořádek

ilustrace
Markéta Vydrová

triton

4

© Miloš Kratochvíl, 2011
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2011
Illustrations © Markéta Vydřová, 2011

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2011 jako svou 1542. publikaci.
Vydání 1.

Odpovědná redaktorka Viola Lyčková
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-523-7

Zuzanka a Modrý Potouch

Potměchy jsou nejstarší čtvrtí Dolního Městečka.

Uličky jsou tu úzké, ale vůbec ne smutně temné. Fasády měšťanských domů mají zvláštně syté barvy, takže když do některé z uliček nakouknete, máte pocit, že se díváte na rozkrojený punčový dort.

Nikdo by nevěřil, že tu kdysi strašilo. A nikdo nevěří, že tu straší i dneska!

Není to už strašení jako dřív, kdy se uličkami potulovali Ohnivý mnich, Černý rytíř, Bezhlavý tulák, bludičky-sklepnice, Kulhavý pavouk, Kamenný vlk, Hastrmanská kočka, sprostý Dvouhlavý pes, Půlnoční sršatec, Vztekly pacholek a podobná strašidla. V dnešních Potměchách straší jinak...

Tvrdí to staříček pan profesor Jindáček.

Na nose veliké brýle s medově žlutými skly, v ruce zvláštní, vždycky rozsvícenou baterku –

tak bloumá uličkami Potměchů celé dny a noci. Ve světle baterky prý přes své brýle vidí přízraky, které lidem škodí. Nikdo mu to ale nevěří. Lidi ho mají za podivína.

Zuzanka s Jitkou se vracely klikatými uličkami ze školy. Neloudaly se jako jindy. Zuzanka se těšila domů. Tušila, že jí maminka chystá k obědu řízek s jemnou bramborovou kaší a broskvovým kompotem. Když má narozeniny, vždycky ji čeká tohle nejzamilovanější jídlo.

„Tak si narozeniny hezky užij!“ popřála jí Jitka, když se loučily na rohu Krátké uličky.

„Dík!“ Zuzanka zamířila přes náměstíčko, z něhož se rozbíhá do oblouku Ohnutá ulice s domem číslo 7, kde s maminkou a tatínkem bydlí.

Míjela restauraci U Čápa. „Tady to vypadá každý den, jako by tu někdo slavil narozeniny,“ povzdechla do směsice vůní, linoucí se z velkých, pestře naložených talířů.

Na zahrádku vyšel číšník s nazdobeným zmrzlinovým pohárem. Točil jím nad hlavou na stříbrném tácku jako akrobat, což přilákalo nejen pohled Zuzanky, ale taky jednu vosu. Za-

kroužila kolem číšníka, ten se po ní ohnal, ale víc než vosu vyplašil zmrzlinový pohár. Uletěl mu z tácu a přistál přímo do náruče naparáděné paní. Ta zapištěla, jako by se zmrzliny štítila víc než myši a chlupatých pavouků.

Zuzanka se tomu škodolibě zasmála.

A z toho zasmání se narodil Poťouch... Modrý, středně velký – a samozřejmě neviditelný.

Rozhlédl se, uviděl Zuzanku a skočil jí za krk. To je oblíbené místo Poťouchů. K uším je to kousíček, takže mohou našeptávadlem pohodlně ponoukat, kůže je tam citlivá pro popichování a šmrání a přísavky tam dobře drží.

„Zuzanko, rychle utíkej domů a umyj si krk studenou vodou!“

Ohlédl se, kdo na ni volá. V průchodu do zelenobílého domu odpočíval pan Jindáček a svítil na ni baterkou.

„Já nejsem žádná šmudla, pane profesore!“ křikla dotčeně Zuzanka. „Mám krk čistý!“

„Vidím tam modrou skvrnu!“ zvedl profesor ukazovák, „Jako velikou inkoustovou kaňku!“

Potouch zavěštil a rychle se schoval před světlem baterky za Zuzančin límec.

„Pane profesore, inkoustem se už ve škole nepíše,“ mávla rukou Zuzanka a přidala do kroku.

Modrý Potouch se už neodvážil vykouknout, a tak se nic zvláštního nedělo. Když ale Zu-

zanka vešla do domu, ucítila hned na schodech známou vůni smažení a slastně mlaskla: „Mňam, řízky!“, vyburcovalo to modrého vetřelce za jejím krkem jako spáče zadrnčení budíku. Potouch nesnese, aby bylo někomu hezky.

„Proč pořád řízky?“ šeptl jí do ucha trum-

petkovým našeptávadlem, popíchl ji popichovadlem a pošimral štětinatým svědídlem, až jí přeběhl mráz po zádech.

Ve dveřích se už Zuzanka tvářila, jako by jí dřely boty a bolel zub.

„Zase řízek..?!“ zahuhlala otráveně místo pozdravu. A to nebylo všechno! Přidala ještě neslýchané povzdechnutí: „Proč jsem se nenarodila v restauraci U Čápa? Tam mají jídel na tři stránky jídelního lístku! Mohla bych si vybrat...“

Maminka zůstala stát jako zkamenělá. Nemohla tušit, že ta slova našeptal Zuzance Poťouch, který se v restauraci U Čápa narodil. Modrý dareba maminčina šoku využil, a než se vzpamatovala, seděl za jejím krkem a pořádně ji popíchl.

„Takže ty bys chtěla mít za maminku restauraci!“ vykřikla rozčileně.

Normálně by takhle bláznivou větu žádná maminka nikdy neřekla, jenže s Poťouchem za uchem může člověk udělat ještě daleko horší věci. A ty se taky staly, protože Modrý Poťouch se činil přímo ďábelsky.

„Já ti ukážu, že nejsem o nic horší!“ dupla maminka trucovitě.

Řízek, který se mezi tím na pánvi spálil na uhel, hodila do koše a s vlečkou z dýmu vyběhla z bytu.

Vrátila se za hodinu s jídelním lístkem restaurace U Čápa a za ní přijely dva dodávkové vozy zásilkové služby plné masa, ryb, chobotnic, mouky, rýže, omáček a koření. Beze slova se pustila do práce a za Poťouchova povzbuzování uvařila všech třiašedesát specialit, které na jídelníčku byly... V bytě nebylo k hnutí, a když přišel z práce tatínek, už by se domů nevešel, kdyby nevystřčil na chodbu botník.

